

‘Niet elk kind moet aan de ritalin’

Staatssecretaris Veldhuijzen ziet in de gezinscentra een remedie tegen het onnodig medicaliseren van probleemgedrag. In Groningen hadden ze het zelf kunnen bedenken.

ANA VAN ES

10 november 2011, 00:00

GRONINGEN - Problemen voorkomen, daar gaat het om bij het Centrum voor Jeugd en Gezin in Beijum. Basisschoolkinderen krijgen daarom op woensdagmiddag les in gezond eten koken, iets dat bij hen thuis niet vanzelfsprekend is. Groente komt er bij veel ouders niet in, dat is te duur.

Alicia van 5, een klein blond meisje met grote gouden oorbellen, vindt het welletjes met het 'stukje voorlichting' over paprika, champignons en aubergines dat gewichtcoach Andrea Koops zo belangrijk vindt. 'Ik ben boos op die juf', schreeuwt ze op de gang. Ze heeft trouwens iets ontdekt. 'Champignons, daar zitten haren in.'

'Ik wil een appel', schreeuwt een jongetje aan de tafel waar de kinderen groente snijden. Zijn buurman valt hem bij. 'Ik wil een koeienvlaai.'

Zijn dit wellicht kinderen met een zogenaamd etiketje? adhd? Autisme? Welnee, zegt Evalien Verschuren, coördinator van het Centrum voor Jeugd en Gezin in Beijum. 'Dit zijn heel gewone kinderen.'

Thuis is er vaak wel wat aan de hand. Ouders met schulden, wisselende relaties. Maar ook zonder een blik hulpverleners redden ze het prima. Op woensdagmiddag iets leuks doen, dat voldoet ook. Mocht er meer aan de hand zijn, dan worden ze alsnog doorverwezen naar gespecialiseerde hulpverleners.

In één gebouw

Staatssecretaris Marlies Veldhuijzen van Zanten-Hyllner (Volksgezondheid) ziet de Centra voor Jeugd en Gezin als spil in het nieuwe jeugdzorgbeleid. Laagdrempelige hulp voor kinderen en ouders, in het gebouw waar de huisarts en het consultatiebureau zijn en eventueel een kledingbeurs, moet onnodig plakken van medische 'etiketjes' voorkomen.

In Groningen hadden ze het niet beter kunnen bedenken. Medicalisering, dat is wethouder Elly Pastoor een gruwel. 'Niet elk kind moet aan de ritalin.' In de stad zijn daarom acht gezinscentra. Met een inpandig consultatiebureau en een ruilwinkel voor kleding lijkt het filiaal in Beijum bijna model te hebben gestaan voor het plan van de bewindsvrouw.

Opvoedingsvragen heb je maar zo, weet Jansje de Jong, moeder van twee kinderen en vrijwilligster in de ruilwinkel. Neem haar dochter. 'Die was onhandelbaar in de supermarkt.' Gaven andere ouders het advies: gewoon rustig zeggen dat het niet mag. En dat werkte. 'Anders had ik nu een onhandelbaar kind gehad.'

Toch staan pedagogische vraagstukken niet centraal in de huiskamer in Beijum. Natuurlijk zijn er 'opgeleide ouders', zegt Verschuren, die gezellig koffie komen doen. Maar er zijn ook veel 'doelgroepouders', met problemen thuis. 'We praten vooral over eten en seks.' Eten, dat gaat ook over schulden, gezondheid. Seks, dat staat ook voor relaties, geweld.

Ouders die vastlopen, komen bij kinderwerker Hanneke Feijen. De problemen die zij ziet, beginnen vaak klein. Een dreinende peuter, een mama of papa die aan zichzelf gaat twijfelen. Met gerichte opvoedtips is de kou meestal uit de lucht. Maar voor hetzelfde geld leidt zo'n probleem tot een etiketje. 'Als ouders niet bij ons komen, belanden ze met hun kind bij de huisarts.'
